

LIBRIS

We know
books

MICHELLE MORGAN

Întâlnire
cu
Regina

Marilyn Monroe
și Elisabeta a II-a a Angliei

CAPITOLUL 1

Zarvă, Tibbs și pungași

Echipa de publicitate care a primit sarcina de a se ocupa de Marilyn Monroe stătea într-un birou înghesuit, împreună cu membri ai Ministerului Aviației Civile și oficialități de la aeroportul Heathrow¹. Era 12 iulie 1956 și bărbații se aflau acolo pentru a discuta procedurile de securitate din cadrul debutului mult așteptat al lui Marilyn în Regatul Unit. Echipa de publicitate era îngrijorată – și pe bună dreptate – că sosirea vedetei ar putea să se transforme într-un circ cu riscuri mari. Peste două zile avea să ajungă acolo și agenții de presă erau disperăți să pună toate procedurile la punct, ca să prevină ca vedeta să fie strivită de mulțime.

Dar în loc de susținere, au fost întâmpinați de râsete și de o promisiune a oficialilor de la aeroport de a trata sosirea ei ca pe oricare alta.

– Nu credem că o să fie admiratori care să urle pe acolo și nu credem nici în vacarmul ăsta de publicitate, a mustăcit un oficial. Țasta e aeroportul Heathrow, nu Idlewild din New York.

¹ În 1956, când se petrec evenimentele descrise în carte, principalul aeroport londonez era numit London Airport, acesta schimbându-și numele în Heathrow Airport în 1966. Totuși, pentru evitarea oricăror confuzii, de aici înainte în text vom folosi numele sub care este cunoscută în prezent principala poartă aeriană a Londrei: aeroportul Heathrow. (n.red.)

Era clar că nu vor face nimic în privința aceasta, și astfel americanii și-au luat la revedere de la englezii neimpresionați, lăsându-i să se întorcă la treaba lor. După asta, un membru al echipei lui Marilyn a fost abordat de un reporter și agentul de presă și-a împărtășit grijiile.

– Probabil că nu le pasă dacă Marilyn o să fie călcată în picioare de mulțime, a zis el, ridicând din umeri, înainte să înceapă să-și exprime părerea oarecum dramatică legată de faptul că destinul relațiilor dintre Statele Unite ale Americii și Marea Britanie s-ar putea să depindă de modul în care va fi primită vedeta.

Reporterul i-a ascultat plângerea și apoi l-a sunat repede pe editorul său ca să-i povestească cele auzite.

Nici douăzeci și patru de ore mai târziu, Marilyn Monroe și noul ei soț, dramaturgul Arthur Miller, au ajuns la aeroportul Idlewild din New York, ca să ia avionul de ora patru după-amiaza spre Anglia. Îmbrăcată cu o rochie din jersey bej și cu o geantă supradimensionată în mână, Marilyn a anunțat că nu se va întâlni cu presa până când nu vor fi demontate toate microfoanele de televiziune. Această surpriză a stârnit haos în rândul reporterilor, unii dintre ei susținând că erau șantajați să își strângă echipamentul. În acel moment, era deja ora 15.40 și, deoarece avionul trebuia să plece în douăzeci de minute, Marilyn nu a avut de ales decât să apară într-un final în sala de așteptare. A fost imediat înconjurată de zeci de reporteri, fiecare cu propriile întrebări.

– Ce vreți să faceți în Anglia? a întrebat-o un ziarist.

– Vreau să o întâlnesc pe doamna Edith Sitwell, a răspuns Marilyn.

– De ce nu doriți să declarați nimic pentru televiziune? a întrebat altcineva.

– Nu am nimic de declarat, a răspuns Marilyn nepăsătoare.

Un alt reporter a implorat-o pe actriță să îl sărute pe Miller. Ea a zâmbit cu falsă modestie, în timp ce noul ei soț s-a aplecat ca să fie la înălțimea ei.

– Haide, scumpo! a îndemnat-o el. Poți să faci asta.

Actrița l-a pupat pe soțul său și presa a luat-o razna, înghesuindu-i și mai tare pe cei doi soți. Deși primiseră instrucțiuni să își strângă lucrurile, reporterii de la televiziune se aflau încă printre jurnaliștii presei scrise, ceea ce a făcut ca taberele să se întorcă una împotriva celeilalte. S-au iscat certuri când reporterii de la televiziune au continuat să o cicălească pe Marilyn cu privire la decizia sa de a nu vorbi cu ei.

– Nu am mai văzut niciodată așa ceva! s-a plâns un angajat de la aeroport, care s-a întrebat dacă avionul va mai decola până la urmă.

În timp ce cuplul încerca să își facă loc prin toată acea agitație, un reporter a fost sigur că l-a auzit pe Miller comentând:

„Amândoi avem nevoie de puțină intimitate și liniște. Sper că le vom găsi în Anglia. A fi căsătorit cu o femeie pe care o cheamă Marilyn e ca și cum ai trăi într-un acvariu.“

Ce e interesant este că odată ce au ajuns la Londra, dramaturgul a negat cu vehemență comentariul respectiv.

După ce reporterii și fotografiile au fost mulțumiți că i-au oferit lui Marilyn un rămas-bun ca la carte, actrița s-a dus într-un salon privat ca să își revină și apoi bagajele cuplului au fost înregistrate – 27 de valize cu o greutate totală de 390 de kilograme, dintre care 270 de kilograme au fost în exces. Reporterii au anunțat cu bucurie că greutatea în exces a fost taxată cu 426 de lire sterline – mai mult decât costul билетelor de avion ale celor doi.

Odată ce au rezolvat cu bagajele, Marilyn și Arthur au făcut cu mâna mulțimii, s-au urcat la bord și într-un final au plecat pe burniță, la ora 16.22. Plecarea celei mai mari vedete a Americii a făcut ca orașul New York să fie un loc mai plictisitor în următoarele patru luni, dar în Regatul Unit, entuziasmul abia începea.

Englezii parcă credeau că Marilyn venea la ei în țară ca să adauge strălucire unei veri care lăsa de dorit, dar realitatea era mult mai complicată de atât. Marilyn se plictisise de Hollywood și de platourile de

filmare de câțiva ani și știa că, dacă nu va face ceva în curând, va fi forțată să joace roluri de blondă prostituată tot restul carierei sale. În anul 1954, și-a explicat frustrarea autorului Ben Hecht:

„Mi-am dat seama că la fel cum m-am luptat cândva să ajung să joc în filme și să devin actriță, acum va trebui să lupt ca să devin eu însămi și să fiu capabilă să îmi folosesc talentele“.

Din disperarea de a fi luată în serios ca actriță, la sfârșitul anului 1954 Marilyn a anulat contractul plin de restricții pe care îl avea cu Twentieth Century Fox și s-a imbarcat într-o nouă aventură alături de fotografatul Milton H. Greene. Și astfel, starul și-a înființat propria companie, Marilyn Monroe Productions, în speranța că o va ajuta să facă tot felul de filme.

„Mi-a zis că vrea să devină o actriță nemaipomenită, a declarat Milton, să aibă șansa de a apărea în filme bune, nu doar să fie de decor și un sex-simbol în musicaluri și drame răsuflate.“

„Nu am încercat niciodată să fiu independentă doar pentru a-mi arăta independența“, a spus Marilyn în 1957. „Nu a fost neapărat vorba că mă opuneam unui anumit gen de rol. Mai degrabă îmi doream libertatea de a interpreta și alte genuri de roluri.“

Prietenii s-au temut că actrița a făcut o greșală teribilă părăsind compania Twentieth Century Fox, dar Marilyn a fost ferm convinsă că a luat cea mai bună decizie pentru ea însăși:

„Tot ce avem în viață este ceea ce purtăm cu noi, satisfacția pe care o obținem din ceea ce facem și din felul în care o facem. Nu simțeam niciun fel de satisfacție. Și îmi era teamă“.

Șefii de la Fox au fost mâniați că Marilyn și-a declarat independența și i-au cerut să se întoarcă la Hollywood numaidecât. Ea a refuzat politicos. Criticii cinici au râs de ambiția ei de a deveni o actriță serioasă și au mers atât de departe încât chiar au declarat că, dacă nu se mai întoarce la studio, cariera ei era terminată. Ceea ce nu au înțeles ei însă era faptul că Marilyn nu era starleta fără voință pe care și-o imaginaseră ei. Chiar și la jumătatea anilor '50, actrița era conștientă de talentul ei și știa exact cum să se folosească de el.

„Sunt dispusă să mă întorc la lucru“, i-a zis ea jurnalistului Bob Thomas, „atât timp cât primesc ceea ce vreau. E același lucru pe care mi l-am dorit dintotdeauna.“

Ceea ce își dorise dintotdeauna a fost să lucreze cu regizori de la care avea ce învăța, să își înființeze propria companie de filme și să joace într-o varietate mare de roluri.

După ce a tras de timp tot anul 1955, Twentieth Century Fox a fost de acord să negocieze un contract nou – și mult mai bun – pentru Marilyn. Exact cum a sperat ea, acest acord garanta că, de atunci înainte, va putea să facă filme atât pentru studio, cât și pentru compania ei, și întotdeauna va putea aproba ea regizorul. S-a hotărât că *Bus Stop* va fi primul film realizat pentru Fox și primul film pentru Marilyn Monroe Productions va fi *Prințul adormit*, adaptat după opera de teatru cu același nume a lui Terence Rattigan. Cel din urmă avea să fie filmat în Anglia, cu Sir Laurence Olivier ca actor în rol principal masculin și totodată regizor, iar compania de producție a acestuia avea să împartă creditele cu MMP.

Criticii erau dornici să afle de ce Marilyn și Laurence Olivier făceau un film împreună. Nu erau un posibil cuplu – faimosul sex-simbol și cel mai mare actor al lumii –, dar adevărul era mult mai simplu. Marilyn îl admira pe Olivier și credea că, dacă va juca alături de el, va fi luată în serios ca actriță. Olivier, pe de altă parte, era frustrat de imposibilitatea de a aduce piesa *Macbeth* pe marile ecrane și considera că această comedie era numai bună ca să îi distragă atenția.

Ambii actori aveau să fie dezamăgiți.

Acțiunea piesei de teatru *Prințul adormit* se desfășura în anul 1911 și se concentra asupra marelui duce Charles (supranumit și Prințul), care invită o dansatoare americană tânără, pe care o cheamă Elaine Dagenham (cunoscută și sub numele Mary), să ia cina cu el. Prințul își face speranțe mari privind întâlnirea lor, deși încercările lui de seducție dau greș, mai ales când soția sa cea excentrică își face apariția și începe să o placă pe Elaine. De-a lungul piesei, Elaine are

o teorie cum că prințul nu are parte de suficientă dragoste în viața sa și într-un final se îndrăgostesc unul de celălalt, deși circumstanțele îi împiedică să își continue relația.

În anul 1953, Laurence Olivier și soția sa, Vivien Leigh, au jucat în premiera piesei *Prințul adormit*, la teatrul Phoenix din Londra. A avut un mare succes, dar asta a însemnat că atunci când Marilyn și-a anunțat intenția de a juca rolul lui Vivien Leigh în film, presa s-a întrebat imediat dacă Leigh era de acord cu faptul că actrița americană va fi partenera lui Olivier. Leigh a înlăturat orice negativitate:

„Nu-mi vine nimeni altcineva în minte mai potrivit decât domnișoara Monroe“, a zis ea, și apoi a declarat că Marilyn este „o actriță absolut scilipitoare“, care merita să joace un rol scris de Shakespeare.

Laurence Olivier a fost de acord. Când a fost întrebat dacă Marilyn ar putea să joace într-o piesă de Shakespeare, actorul veteran a răspuns:

„Da, cu siguranță cred asta. Va trebui să decidă ea ce rol va juca“.

Dramaturgul Terence Rattigan a fost încântat că Marilyn Monroe Productions a cumpărat drepturile pentru piesa sa. În timpul primei lor întâlniri, el a fost impresionat că Marilyn a avut abilitatea de a spune exact ce voia în doar câteva cuvinte bine alese. A descris-o în felul următor:

„Cea mai fermecătoare șefă pe care și-ar putea-o dori un bărbat. Este un amestec încântător de inocență și șiretenie“.

În februarie 1956, a fost aranjată o conferință de presă la hotelul Plaza din New York pentru a se anunța producția filmului *Prințul adormit*. Marilyn și Olivier s-au luat de braț, au râs fiecare la glumele celuilalt și a părut că sunt făcuți unul pentru celălalt. Când a fost întrebat de ce a dorit să lucreze cu actrița, Olivier a răspuns:

„Este expertă în comedie. Așadar, trebuie să fie o actriță bună. Și are un talent extraordinar de a sugera într-o clipă că este cea mai năzdrăvană ființă și în următoarea că este minunat de prostuță și de inocentă. Și astfel, publicul ei nu știe ce este de fapt“.

În timpul conferinței, breteaua rochiei lui Marilyn s-a rupt și a trebuit să fie prinsă cu o agrafă. Un simplu accident sau un truc de publicitate aranjat cu inteligență? Nimeni nu a știut sigur. Cu toate acestea, când Olivier s-a întors la Londra, a fost entuziasmat de noul proiect care-l aștepta: a fost creată o hârtie de corespondență specială pe care să scrie amândoi; Rattigan și Olivier și-au făcut planuri să rescrie piesa de teatru și s-o transforme într-un film și cel din urmă a fost atât de captivat de partenera sa de scenă, încât s-a temut că s-ar putea să se îndrăgostească de ea.

„Este foarte dulce, foarte fermecătoare, foarte talentată și e atât de ușor să te înțelegi cu ea, a spus Olivier când a aterizat pe aeroportul Heathrow. Nu mă surprinde deloc faptul că joc împreună cu domnișoara Monroe. Sunt încântat. Se pare că a fost o idee foarte bună să fac un film cu ea.“

Marilyn i-a făcut la fel de multe complimente. Când a fost întrebată despre film, la câteva săptămâni după ce a fost făcut anunțul, a exclamat:

„Credem că o să începem în august și suntem atât de bucuroși că Sir Laurence Olivier este partenerul și regizorul meu. Este bărbatul visurilor mele!“

În curând, planurile lui Olivier de a se îndrăgosti aveau să fie date peste cap când actrița se va căsători cu dramaturgul Arthur Miller și îl va aduce cu ea la Londra. Marilyn va afla atunci că partenerul ei de film era orice altceva numai nu bărbatul visurilor ei, dar pentru moment a continuat să creadă că filmul va fi o oportunitate pe care o întâlnești o dată în viață. Nu avea niciun motiv să creadă altceva.

Chiar înainte de conferința de presă din New York, unii dintre actorii care au jucat în piesă s-au întrebat dacă vor avea ocazia de a-și rejuca rolurile și pe marile ecrane. Rosamund Greenwood i-a scris lui Rattigan în ianuarie 1956 și și-a exprimat marea dorință de a-și juca vechiul rol de doamnă de onoare a reginei. L-a rugat pe Rattigan să îi includă numele la preselecții și i-a spus dramaturgului că o să

încerce să o contacteze personal pe Marilyn. Perseverența ei a dat roade și Greenwood a apărut în film. I s-au alăturat și Paul Hardwick, Jeremy Spenser și Richard Wattis, care și-au rejucat rolurile din versiunea Olivier/Leigh a piesei.

Actrița Cathleen Nesbitt a vrut să joace rolul reginei-mamă și Rattigan i-a recomandat-o cu bucurie lui Laurence Olivier. Dar regizorul a avut o altă actriță în minte – Dame Sybil Thorndike – care jucase în piesă într-un tur recent în Australia. Sybil s-a bucurat de o carieră lungă și de succes – a împlinit șaptezeci și patru de ani în timpul filmărilor pentru *Prințul adormit*. A acceptat bucuroasă rolul.

Dame Sybil l-a descris pe Laurence Olivier ca fiind „un băiețel drag, plin de forță și determinare“. Actrița mai lucrase cu el când era copil și își asuma meritele pentru faptul că îi oferise primul său rol adevărat: „El și Carol Reed, regizorul de film, mi-au dus trenea în piesa *Henric al VIII-lea* la teatrul Empire“, a zis ea în 1962.

Când reporterul Cecil Wilson a vizitat-o pe Dame Sybil în cabina ei de schimb la teatrul Phoenix din Londra, a aflat că actrița era nerăbdătoare să joace alături de Marilyn. Deși nu își mai aducea aminte titlurile, Sybil l-a asigurat pe Wilson că a văzut cel puțin o parte din filmele lui Marilyn.

„Am adorat interpretările domnișoarei Monroe“, a spus ea, „și cred că ar fi minunat să lucrez cu ea“.

Tânărul actor Jeremy Spenser a primit rolul regelui Nicolas, un rol pe care îl jucase și în piesa de teatru. Adolescentul era un ofițer cadet la Eaton Hall, un tânăr chipeș care conducea o mașină sport albă și care visa să plece în Statele Unite ca să învețe meserie de la regizorul Elia Kazan. A primit o vacanță de la Eaton Hall ca să joace în *Prințul adormit* și o întâlnește recent pe Marilyn în New York.

„Este foarte de treabă“, a declarat el pentru *Cheshire Observer*. „Abia aștept să lucrez împreună cu Marilyn Monroe.“

Tânăra actriță blondă Vera Day lucra în domeniu de un an când a intrat în biroul lui Laurence Olivier ca să discute despre rolul ei în

Prințul adormit. Vera i-a aruncat o privire actorului și s-a îndrăgostit, deși când a văzut-o el, a fost mai puțin dragoste și mai multă panică.

„Vai!“ a exclamat el. „Seamănă atât de mult cu Marilyn!“

Verei i s-a părut un compliment minunat, dar Olivier a avut dureri de cap deoarece partenera sa de scenă nu dorea să lucreze cu nimeni care avea părul mai deschis la culoare decât al ei.

„Și astfel, cu o perucă șatenă pe cap, am avut privilegiul de a juca în filmul anului“, și-a adus aminte Vera. „Toată lumea era entuziasmată de sosirea lui Marilyn Monroe.“

Echipa avea să fie formată din profesioniști extrem de talentați, dintre care mulți deja îl știau pe – sau mai lucraseră cu – Laurence Olivier. Câștigătorul de Oscar Jack Cardiff a fost angajat ca director de imagine, dramaturgul și regizorul Hugh Perceval a fost responsabil de producție și actorul/regizorul Anthony Bushell avea să fie regizorul asociat. Jack Harris a fost angajat ca editor, în timp ce Edward „Teddy“ Joseph era manager de producție. Cameraman avea să fie Denys Coop și regizor de sunet, John Mitchell.

Nou-venitul Colin Clark a fost angajat ca al treilea asistent de regizor, practic om bun la toate și băiatul cu ceaiul. Nu era singurul asistent pe platou, dar era cel mai gălăgios. Mulți ani mai târziu, a scris două cărți – despre care s-a zis că erau despre experiențele sale cu filmul –, dar în timpul filmărilor pentru *Prințul adormit* nu a fost neapărat popular. Era fiul educat la Eton al faimosului istoric de artă Kenneth Clark și deja se știa cu Laurence Olivier; implicarea lui a părut mai mult ceva legat de orgoliul personal. În timpul turnării filmului, mai mulți membri ai echipei s-au întrebat care a fost de fapt contribuția lui Clark, de vreme ce cele două priorități ale sale păreau a fi să-i câștige atenția lui Marilyn și să-i invite pe actorii seniori să viziteze moșia familiei sale.

Lui Beatrice „Bumble“ Dawson i s-a cerut să creeze costumele femeilor. Mai întâi s-a dus la bibliotecă pentru a studia cărți despre costumele și arta din perioada regelui Edward al VII-lea și apoi a mers la Muzeul de Costume din Sussex. A fost în câteva excursii în

magazinele vintage de pe Portobello Road din Londra ca să se inspire și apoi s-a întâlnit cu croitorii, înainte să își împărtășească ideile cu Laurence Olivier și designerul producției, Roger Furse. Odată ce și-a spus fiecare părerea, Beatrice s-a așezat și a făcut schița modelelor ei, cu muzica flamenco răsunând pe fundal.

S-a decis ca Marilyn să poarte două rochii în film: una pentru scurt timp la început, când Elsie Marina (așa cum fusese redenumit personajul lui Mary/Elaine) este prezentată prințului, și cealaltă – o rochie strâmtă, din șifon alb și satin, cu perle – purtată în tot restul filmului. Pentru prima costumație, Beatrice s-a delectat cu provocarea de a crea ceva cu adevărat special pentru Marilyn, care „să se potrivească cu părul ei. Sper că vom putea obține un *charmeuse* de culoarea mierii (satin creponat), care va fi acoperit de dantelă Chantilly neagră. Împreună cu această rochie va purta pălăriile enorme ale perioadei respective“.

La sfârșitul lunii aprilie, designerul a călătorit la Los Angeles ca să se întâlnească cu Marilyn pe platoul filmului la care lucra pe atunci, *Bus Stop*. Înainte să plece din Londra, Beatrice a vorbit cu entuziasm despre ea cu reporterul Jean Bartlett. S-a declarat „absolut exaltată“ și a menționat că a văzut-o pe Marilyn în mai multe filme, printre care și *Cum să te căsătorești cu un milionar* și *Șapte ani de căsnicie*.

„Cred că are cel mai frumos corp“, a spus ea. „E perfect pentru rochiile cu decolteu adânc și strâmte pe care i le-am pregătit.“

În timpul vizitei de zece zile în Statele Unite, actrița a fost de acord cu designul rochiilor, dar nu i-au plăcut schițele pălăriilor.

„Fața lui Marilyn era mult mai delicată decât mi-am imaginat eu“, a povestit Beatrice. „Așa că a trebuit să le refac.“

Designerul s-a întors în apartamentul său din Belgravia și a început să lucreze la alte modele și scheme de culori pentru treizeci de rochii principale și 140 mai mici. Acestea au inclus rochiile doamnelor în diverse nuanțe de roz, alb și roșu pentru o scenă de dans într-o

sală luxuriantă, cu speranța că toate costumațiile vor forma un model de trandafir delicat când vor fi filmate de deasupra.

Odată ce modelele au fost perfecționate, schițele au fost duse la L.&H. Nathan și sub privirea atentă a regizorului John Gudenian, garderoba a fost creată în atelierele de pe Panton Street 12 din Londra. Numiți „Costumieri de primă clasă din 1790“, angajații de la L.&H. Nathan aveau experiență în confecționarea garderobelor mari pentru filme. Dar ținutele făcute pentru *Prințul adormit* erau și mai speciale, în parte datorită faptului că Marilyn Monroe avea să poarte unele dintre ele.

Costumele bărbaților aveau să fie concepute de Roger Furse, care lucrase cu Olivier pentru *Richard al III-lea*. În urma unor conversații cu Gudenian, s-a decis că ținuta lui Olivier trebuie să reflecte personajul serios și stoic al prințului. Lui Gudenian i-a venit ideea de a folosi materiale grele și bătoase, care să îl mențină pe Olivier rigid tot timpul. Toată lumea a fost de acord că era o sugestie fantastică, și croitoresele de la L. & H. Nathan s-au pus pe treabă.

Pe lângă casting, angajarea personalului și pregătirea garderobei, mai era și faptul că piesa de teatru trebuia adaptată pentru film. Rattigan și Olivier s-au apucat de lucru, dar încă de la început au existat conflicte și probleme legate de control. Rattigan a crezut că adaptarea va implica o discuție legată de ce trebuia făcut, în urma căreia se va duce acasă pentru a scrie noile scene. Olivier s-a împotrivit unei asemenea idei și a anunțat că o să colaboreze pe deplin la această sarcină. Cei doi s-au certat în privința dialogului, și Rattigan s-a întrebant dacă Olivier nu ar fi preferat ca piesa să fi fost scrisă de un dramaturg mort și nu de el.

Cei doi bărbați au plecat la Gleneagles ca să ajungă la un compromis, în timp ce Marilyn a scris din Los Angeles ca să exprime cu câtă nerăbdare așteaptă proiectul. Rattigan încă nu era sigur cum va ieși scenariul, dar i-a răspuns la scrisoare actriței, spunându-i că totul merge bine. Legat de „înmuiera“ personajului lui Marilyn astfel

încât să fie mai puțin implicată în politică decât era în piesă, Rattigan i-a explicat jurnalistului Thomas Wiseman: „Nu te puteai aștepta ca Marilyn Monroe să întruchiepeze un gânditor politic. Să spunem că, așa cum este interpretată de domnișoara Monroe, va fi o fată al cărei proces de gândire nu este atât de rapid“.

Marilyn Monroe Productions a solicitat copii ale scenariului, care au fost în cele din urmă livrate pe 5 mai 1956. Până la vremea respectivă, rolul soției prințului fusese rescris și devenise o soacră, și protagonistă avea să se numească Elsie Marina, în loc de Elaine. Marilyn ar fi anunțat că scenariul i se pare încântător, și că ea și Milton abia așteaptă să lucreze la proiect.

Olivier și Rattigan au fost în culmea fericirii, dar apoi au primit vestea că scenariul încălca Codul privind producția de film¹ din cauza încercării prințului de a seduce o dansatoare. Rattigan a fost furios, și pe 15 mai i-a scris o scrisoare de trei pagini lui Olivier, în care a declarat că este uluit și supărat din cauza acestei decizii. Cei doi bărbați s-au întâlnit cu un reprezentant al cenzorilor, la începutul lunii iulie, ca să îl convingă că scenariul lor „lua destul de în serios seducția“. Reprezentantul a fost de acord, și Olivier și Rattigan au răsuflat ușurați.

Dar acea presupusă încălcare a codului nu a fost singura problemă. Scenariul deja prinsese viață și era mult prea lung – și scump – pentru ecranizare. Olivier s-a pus pe treabă și a editat numeroase scene, mai ales pe cea care înfățișa încoronarea din anul 1911, care era mult mai lungă decât ar fi trebuit să fie. El și Rattigan s-au confruntat din nou, și dramaturgul s-a luptat ca să păstreze întreaga scenă în scenariul final. Olivier a cedat și până la urmă a fost terminat scenariul,

¹ Codul Hays, denumit oficial Codul privind producția de film, este un set de reguli și principii directoare pe care filmele de la Hollywood trebuiau să le urmeze în perioada anilor '30, până la sfârșitul anilor '60, astfel încât producțiile hollywoodiene să fie „plăcute“ și „sigure“ pentru publicul larg, ceea ce însemna să nu prezinte anumite subiecte, teme sau acțiuni controversate. (n.red.)

deși mai târziu, criticii, fanii și Marilyn îi vor lua partea actorului în ceea ce privește lungimea scenei încoronării.

Pentru ca voiajul de patru luni să fie un succes, era imperativ ca Marilyn să aibă un loc sigur și confortabil în care să locuiască. Personalul de la Laurence Olivier Productions s-a implicat pentru a-i ajuta pe oamenii lui Marilyn să găsească locația ideală, și au semnat un contract cu domnul și doamna Cotes-Preedy de la ferma Tibbs, din Ascot. Domnul Cotes-Preedy era un avocat renumit, și soția sa era o fostă creatoare de rochii care a lucrat sub numele Eileen Idare.

Mrs. Cotes-Preedy era o doamnă de societate în vârstă de șai-zeci și patru de ani care conducea un Rolls-Royce și care își petrecea timpul colecționând antichități pentru casa ei deja arhiplină. Un reporter a descris-o: „o pasăre colibri. Este micuță, subțire și îi place să poarte culori aprinse. Părul ei este roșu ca focul și vorbește cu pauze dese“. O femeie excentrică, Cotes-Preedy insista că percepea zilele în culori – marțea era albă, miercurea era verde, iar joia roșie precum cireșa. Când i s-au oferit o sută de lire pe săptămână pentru chiria lui Marilyn Monroe la ferma Tibbs, nu și-a mai încăput în piele de fericire și – așa cum s-a dovedit – a exprimat acest lucru cu surle și trâmbițe.

În cartea lui din anul 1995, *Prințul, dansatoarea și eu*, regizorul asistent Colin Clark a scris că a închiriat el personal ferma Tibbs, drept mijloc de a păcăli presa. Ideea era ca vestea să ajungă la jurnaliști și apoi proprietatea să funcționeze ca o momeală, în timp ce Marilyn se ducea la adevărata sa cazare din Surrey. Cu toate acestea, povestea are un defect. Clark susține că s-a stabilit ca ferma să fie închiriată pe 13 iunie, după ce a aranjat el însuși tranzacția cu domnul Cotes-Preedy. De fapt, ferma Tibbs a fost închiriată în aprilie 1956, cu două luni înainte ca Clark să spună că a început să lucreze pentru Laurence Olivier Productions.

Târgul a fost încheiat de Sybil Tufnell, cunoscută ca fiind primul agent imobiliar femeie din țară. Lui Tufnell nu-i păsa deloc că îi închiria o casă lui Marilyn Monroe. Obişnuită să aibă de-a face cu vedete de cinema și cu membri ai familiei regale, fosta actriță care a studiat la școala RADA a fost citată cândva zicând: „Tratăm cu aceeași seriozitate un client care vrea să închirieze o casuță cu trei lire pe săptămână ca pe unul care are mii de lire de cheltuit“.

Potrivit unui reportaj apărut cu o zi înainte ca Marilyn să ajungă în Anglia, actrița ar fi ales ferma Tibbs după ce a citit despre Ascot într-o carte despre povestea de dragoste a Ducelui de Windsor cu doamna Simpson. Aceasta a fost o poveste romantică pentru presă, dar cel mai probabil neadevărată. Mai realist este faptul că oamenii ei (și ai lui Olivier) au considerat că locuința avea o poziție ideală, cu drumuri de legătură bune atât spre Londra, cât și spre studioul Pinewood. Casa avea nouă dormitoare – cinci pentru oaspeți și patru pentru personal – și era decorată cu mobilă de epocă și diverse sortimente de creton. Avea și un teren de douăzeci de acri.

La 25 aprilie 1956, presa a divulgat că Marilyn a închiriat casa și se va muta la scurt timp după ce Aga Khan locuise acolo în timpul săptămânii Ascot, a curselor de cai. Această dezvăluire a fost destul de descurajatoare, dar apoi, a doua zi, *Daily Mail* a publicat poze cu interiorul și exteriorul casei, și a raportat că glicina a crescut până sub fereastra dormitorului lui Marilyn.

Dornici să aprofundeze subiectul cu ferma Tibbs, cei de la *Daily Mail* l-au trimis pe legendarul editorialist Donald Zec să inspecteze proprietatea. Acolo a găsit-o pe doamna Cotes-Preedy, foarte entuziasmată, care a stat de vorbă cu el în timp ce prepara două martiniuri seci într-un shaker. I-a permis lui Zec să stea pe patul care avea să fie al lui Marilyn și l-a informat că o să fie instalată o pătură electrică de vreme ce a auzit un zvon cum că actrița doarme dezbrăcată. Ea s-a întrebat dacă ar trebui să organizeze și o petrecere de bun venit, și deja se gândea la o listă de invitați. Zec a plecat de

acolo cu impresia că „toată lumea de la ferma Tibbs este într-o stare de agitație“.

Apoi a urmat un alt articol, de data aceasta publicat de ziarul londonez *Evening Standard*. Doamna Cotes-Preedy a fost interviu-vată din nou. În timpul conversației, a dezvăluit că a vorbit cu poliția legat de măsuri de securitate pentru ferma Tibbs, și spera că va fi suficient spațiu în casă pentru hainele lui Marilyn. Bucurându-se de atenția acordată, Cotes-Preedy a exclamat apoi: „Când am decis să o găzduim pe domnișoara Monroe, nu ne-am dat seama că o să devină o chestiune de interes național!“

Fie că și-a dat seama sau nu, Cotes-Preedy tocmai dezvăluise exact motivul pentru care Marilyn nu putea să locuiască acolo.

Presa britanică nu era singura interesată de casa lui Marilyn. Fotografi de la revista americană *Photoplay* și-au făcut apariția la ferma Tibbs și i-au făcut poze sosiei lui Marilyn, June Cunningham, stând întinsă pe patul lui Marilyn. Apoi au făcut poze sufrageriei, camerei de oaspeți, băii și părții din spate a casei. Până și animalele de companie au fost implicate, când domnișoara Pads cățelușa și domnișoara Tibbs pisica au pozat pentru fotografi. Pozele au apărut ulterior, în ediția din octombrie 1956 a revistei *Photoplay*, dar deja ferma Tibbs era un subiect uitat și fotografiile considerate irelevante.

Reprezentanții lui Laurence Olivier și Marilyn Monroe Productions au decis să închirieze o altă casă pentru șederea lui Marilyn, și Sybil Tufnell s-a ocupat din nou de acest proces. O alternativă perfectă a fost găsită în casa Parkside, o vilă în stil georgian cu obloane verzi și ziduri albe din Englefield Green, Surrey, care era deținută de Charles Garrett Moore (lordul Drogheda) și soția sa, Joan. A fost închiriată cu 120 de lire sterline pe săptămână, iar proprietarii aveau să se mute în casa lor din Londra cât timp Marilyn avea să locuiască acolo.

Lordul era de părere că Parkside era un loc deosebit, deși nu era neapărat un loc frumos. De fapt era mai degrabă grandios. Avea un salon cu șemineu deschis și coloane opulente, o bibliotecă și un budoar mobilat cu un pian și o canapea Regency cu dungi roșii. La etaj, dormitorul principal era redecorat în alb, completat de mobilier și pat asortat. Salonul dădea într-o grădină imensă, cu tufe de trandafiri, un gard viu minuțios îngrijit și statui, iar proprietatea se afla la marginea satului Englefield Green, dar se învecina cu Windsor Great Park, aproape de reședința reginei de la Castelul Windsor. Era căminul perfect pentru Marilyn, și de data aceasta a fost păstrat secret față de toată lumea, cu excepția celor implicați.

Deși doamna Cotes-Preedy a continuat să vorbească fericită despre ferma Tibbs, s-a decis ca ea să nu fie înștiințată că vila Parkside fusese închiriată. La vremea respectivă, imaginația ei prinsese aripi, și se pare că ea credea că va deveni cea mai bună prietenă a lui Marilyn. Le-a spus reporterilor de la *Sunday Dispatch* că ele două fuseseră invitate la o sumedenie de petreceri și evenimente.

„Chiar nu știi ce să fac“, a mărturisit femeia, de teamă că dacă nu o invita, Marilyn ar putea crede că Anglia este o țară cam anostă.

Dar în ciuda entuziasmului excesiv al doamnei Cotes-Preedy, partenerul de afaceri al lui Marilyn, Milton H. Greene, a fost de fapt cel care a ajuns la ferma Tibbs pe data de 7 iulie – cu o săptămână înainte ca actrița să aterizeze în Anglia. Ideea era ca soția lui și fiul lor să i se alăture câteva săptămâni mai târziu, dar doamna Cotes-Preedy tot trăia cu impresia că Marilyn va sta și ea acolo. Când a auzit un zvon că doar anturajul ei va locui la Tibbs, a plecat din apartamentul ei din Kensington și s-a dus direct la Ascot. Potrivit lui Cotes-Preedy, Milton H. Greene a asigurat-o că zvonul era fals și că Marilyn va sosi în curând. Ea nu a avut niciun motiv să se îndoiască de spusele lui, așa că s-a întors la Londra, mulțumită.

Între timp, Greene devenea și el un fel de vedetă. Ahtiați după informații noi despre omul din spatele companiei de film a lui

Marilyn și însetați de știri senzaționale, câțiva reporteri au pornit spre ferma Tibbs. Au fost primiți de menajeră, care i-a informat că Greene nu răspunde niciodată la telefon și cu siguranță nu va acorda interviuri, și apoi au dat peste avocatul Irving Stein, care a susținut că fotografia plecase la Devon și nu avea să se întoarcă decât târziu în acea seară. Această poveste a suferit modificări, depinzând de persoana cu care a stat de vorbă fiecare reporter în parte în acel loc. În cele din urmă, au interogat-o chiar și pe soția grădinarului, care le-a zis că ea nu înțelegea nimic despre reședința lui Milton.

„Dar, la urma urmei, ei nu sunt ca oamenii obișnuiți“, a comentat femeia.

Pe 9 iulie, un reporter de la *Daily Sketch* le-a povestit cititorilor săi că s-a dus la ferma Tibbs și l-a întâlnit pe vecinul în vârstă Mark Cottons, care aștepta nerăbdător sosirea lui Marilyn.

„Oi avea eu 80 de ani, dar nu-s prea bătrân ca să privesc“, a zis el. „O să trag cu ochiul când o să sosească, sâmbătă.“

Cottons nu era singurul care abia aștepta să vină weekendul. Pe 12 iulie, doamna Cotes-Preedy le-a spus reprezentanților lui Marilyn că a comandat suficiente flori cât să umple patruzeci de vase și că se va duce la ferma Tibbs pe 14 iulie, sâmbătă, ca să le aranjeze. Apoi a apărut pe postul de televiziune BBC ca să le spună telespectatorilor totul despre această sarcină. Nici atunci nu a îndrăznit nimeni din anturajul lui Marilyn să îi spună că planurile se schimbaseră, și abia pe 13 iulie – cu o zi înainte de sosirea actriței – Cotes-Preedy a aflat și ea adevărul în cele din urmă.

În acea dimineață, Milton H. Greene a recunoscut față de bucătăreasa de la ferma Tibbs că Marilyn nu o să mai stea acolo până la urmă. Șocată, femeia și-a sunat imediat șefa și i-a dat vestea. Doamna Cotes-Preedy s-a infuriat și și-a petrecut toată ziua vorbind cu reporteri de la diverse ziare.

„Sunt furioasă“, i-a spus ea unui jurnalist de la *Daily Mail*. „M-au făcut să par o proastă. Trebuia să fi știut despre asta înainte să apar la televizor. Mai bine nu auzeam niciodată de Marilyn Monroe.“